

Dimarts, 10 de maig, 2a ruta

Avui dimarts, ens hem retrobat a les 8h del matí a la sala d'actes de l'Institut Quadrado. Aquest cop hi hem arribat més carregats ja que hem hagut de portar una motxilla i un sac de dormir per a passar la nit en el càmping. Bé però anem a passos, això ja us ho explicarem més tard.

Com sempre els velobicis responsables de la ruta ens han fet l'explicació d'aquesta ruta. És una ruta de 39 kilòmetres i més de 700 metres positius. És la ruta reina del Velobici a Menorca. Aquesta però no és una ruta circular, ja que comença a Ciutadella i acaba a Son Bou. Llavors ens ha tocat fer recompte dels i les alumnes. Ha estat una tasca difícil: tots volen venir al camping amb els seus companys i companyes però no tots estaven disposats i/o preparats per a pedalar. El camí que voreja la costa sud de l'illa és molt polit però fer-lo té un preu: el camí és llarg, costerut i a voltes complicat.

A un quart i mig de deu, hem sortit darrere la policia local de Ciutadella i ens hem dirigit cap a les afores del poble. Només de sortir, dos professors, xerrant, xerrant, s'han enganxat pel manillar i au!, tots dos per terra. Res que ens impedeixi continuar la marxa pel Camí Vell que ens ha de portar fins a Ca la Galdana. El pendent del camí no és molt pronunciat però sí continu, suficient per sentir les primeres veus que demanen quan ens aturarem a esmorzar, quan no portem ni vint minuts de marxa. Es podria dir que alguns envejaven secretament anar amb la furgoneta dels malalts. L'únic que podem dir és que el Paradís sempre es fa esperar, però no eternament. I sí, després de fer la baixada vam arribar a Cala Galdana. 'Podríem dir que és el Paradís; i, si no l'és, poc li'n falta. Alguns es moren de ganes de banyar-s'hi; d'altres, simplement tenim ganes ... d'esmorzar.

Després del mos, ve l'hora de la veritat. Qui té prou forces i ganes per continuar? Penseu que fins a Son Bou no hi ha possibilitat de trobar el cotxe. O caixa o faixa.

Cala Mitjana, Trebalúger, cala Fustam, cala Escorxada, ... el camí és dur, tècnic, difícil: escales, pedres, moltes pedres, arrels, arbustos fregant-nos contínuament les cames i el cap. Però a qui li importa, quan et pots aturar a banyar-te en una platja de revista! Aigües blaves de color turquesa, anyil, d'atzur, aigües opalines i transparents que ens deixen bocabadats. Fifty shades of blue. Això sí, les revistes no diuen que l'aigua pot ser freda, molt freda.

I mentrestant, els malalts, què feien? Per què, de malalts, quants en tenim? Un, dos, tres, quatre, cinc ... Divuit!!! No tots estaven igualment malalts: qui està pitjor, s'ha quedat a casa, a fer suc de llençol. La resta van fer l'Ignasi Tours. Mentres fa la feina de rigor (portar les

aigües, dur les bicicletes averiades i subministres varis), l'Ignasi els passeja com "es bé" de Sant Joan.

Velobicerós i malalts ens hem trobat per dinar (bé, dinar és un dir, són més de les quatre de la tarda) a la platja de Sant Tomàs, on la costa agreste de Migjorn dona pas a les platges arenoses i tranquil·les del sud-est de l'illa. La platja és preciosa però ja comencem a estar saturats de bellesa i els alumnes pensen més en quina habitació els tocarà al càmping que en cap altra cosa. Però encara ens falta una estona llarga.

Després de passar pels Prats de Son Bou entrem a la urbanització i pujar en el nostre Tourmalet particular arribem al càmping. Ens esperen els pares i mares amb una bona "bereneta": pa amb Nutella, suc, pa amb tomàquet amb embotits variats,... i tots els malalts, que no es volen perdre de cap de les maneres la Gran Nit!

Potser la Gran Nit no ha estat la "Gran Noche" d'en Raphael, potser perquè la majoria estan baldats de tota la jornada.

Dimecres, 11 de maig, 3a ruta

Set del matí. Diana. Hi són tots, però alguns dels fillets i filletes estan on no els tocaria. Molts malalts, miraculosament, o potser perquè la ruta no és difícil o perquè a la tarda hi ha mar i kayak, es curen. També podria ser per l'esmorzar: ensaïmades, ensaïmades amb xocolata, croissants, cereals, entrepans amb tot tipus d'embotits i formatges, llet, colacao, suc, ... quin bé de Déu d'esmorzar! Algú ha dit: "Ignasi, no hi ha res més? No hi ha res que m'agradi!" Per matar-lo.

Com cada matí, els alumnes guies ens presenten la ruta i els temes del dia. La cosa pinta bé!

Un colp esmorzats i revisades les velos som partits cap a la Torre d'en Galmés, poblat talaiòtic d'abans que hi arribessin els romans, el més important de l'illa juntament amb Trepucó a Maó i Son Catlar a Ciutadella. Ens separem en tres grups fent visita simultània amb guies del jaciment dels llocs més importants del poblat.

Sense gaire temps més per perdre, ens dirigim cap Alaior (llegiu "Ló", que si ho feu diferent semblareu del continent). Un corriol entre paret seca ens duu fins prop de "Ló" on espera la policia local per ajudar-nos a travessar el poble. Agafem el Camí d'en Kane, governador

britànic que va impulsar la construcció del primer camí que va unir Maó i Ciutadella, i iniciem la pujada a Sa Roca, una petita costa entre “Ló” i es Mercadal. Com sempre, anem curts de temps i hem de refer la ruta prevista. Fem drecera i sortim a sa carretera de Maó a Fornells. Ens aturem a Ses Salines de Fornells per dinar. La gana apreta.

A les tres ens esperen els kayaks a Fornells. A hores d'ara no tenim malalts. Ens separem en dos grups, atès que som molts.

Comença la batalla. Després d'explicar-nos el funcionament de les pales dels kayaks i d'un primer tempteig d'esquixos i brometes iniciem el combat. Tot comença amb l'abordatge traidorenc d'alguns professors cap a les embarcacions veïnes. El pànic s'estén entre les embarcacions. Tothom s'escapoleix, abandonen els kayaks abans de ser abordats. El caos és absolut fins que la monitora crida l'atenció i posa ordre. Els professors acoten el cap avergonyits.

Salut, ara més que mai.

Equip de professors de Velobic